

Single? Of gewoon tussen twee romances?

De Haagse auteur Karin Ramaker (1973), zelf twaalf jaar single-ervaring, vindt dat het beeld over de single van nu realistischer moet worden. Eerder schreef zij een boek onder de titel 'Opkrabbelen, nadat je op je bek bent gegaan' over hoe je moeilijke periode in je leven kunt overwinnen.

Door Jill Stolk

Nederland telt ongeveer 2,7 miljoen singles. Wat is er aan de hand met deze mensen?

Kunnen ze geen partner vinden? Willen ze geen partner? Zijn singles potjes waarop nu eenmaal geen dekeltjes passen? Zijn ze zielig of zijn ze losbollen die ieder weekend een andere liefde willen beleven?

Hoe at jij toen je nog single was?

Ik heb altijd maaltijden gekookt. Het was voor mij vanzelfsprekend. Er is een beeld van 'eten alleen is niet leuk', dus dan los je het op met een afhaalmaaltijd. Toen ik nog single was en door mijn werk laat thuis kwam ging ik altijd een half uurtje koken. Ik wilde wel lekker eten, ook voor de tv. Ik wilde niet chagrijnig worden omdat het eten niet lekker was. Dus doe je je best.

Het is belangrijk dat je goed eet, of je nu een relatie hebt of single bent. Zoek of formeer een eetclub. Doe een cursus of ga op een kookreis.

Is het anders nu je een relatie hebt?

Mijn vriend en ik koken nu fifty-fifty. Dat is een luxe!

Hoe kijken anderen naar singles?

Het is een norm dat de dingen in volgorde gaan. Huisje, boompje, beestje.

Als je single bent, moet je toch weer gekoppeld worden, vindt men. Er is altijd wel een keer de vraag: zal ik je aan die en die laten zien?

Singles zijn te sterk, te krachtig en te zelfstandig om een relatie aan te gaan?

Ik denk dat je als single zijnde je eigen boontjes moet doppen. Je hebt zo gauw geen ander nodig. Ik denk dat je niet een partner nodig moet hebben, maar dat je met elkaar naast elkaar staat.

Je boek is een ode aan de single. Is het single zijn voor jou een romantisch verleden, waaraan je nu gelukkig ontstapt bent?

Ik heb veel vrienden die single zijn.

Karin Ramaker: 'Als je single bent, moet je toch weer gekoppeld worden'. ► Foto: PR

Nu ik een partner heb, kan ik de verschillen goed naast elkaar leggen. Als je lang single bent, ga je de relatie romantiseren. Alles wat je samen zou kunnen doen... Aan de single wil ik nu de nuance laten zien. Er zijn onderdelen van het partnerschap waardoor ik een beetje het single zijn miste. Momenten van alleen zijn. Voor mij is het altijd samen zijn niet te doen. Dat zit niet in mijn aard.

Je hebt een man van veertig met twee kleine kinderen geïnterviewd. Je noemt hem een seconde single. Hij is volop aan het daten

Tijdens zijn eerste date was de lange relatie nog niet afgelopen. Het was niet helemaal zuiver

Is een datingsite een oppervlakkige zoeksite voor singles die afgaan op knappe koppies? Een vleesfabriek?

En leuke gezellige date heeft als doel iemand beter te leren kennen. Ik heb zelf datingsites geprobeerd. Je moet heel scherp zijn. Wees realistisch. Verwacht nou niet dat je de prins op het witte paard tegenkomt. Je gaat uitvinden of de date bij je past. Daar gaat tijd en energie in zitten. Sommige mensen zien zichzelf al getrouwd bij de eerste date. Soms haken mensen te snel af en geven de ander geen kans. Gebruik je nuchtere verstand. Geen foto? Weg! Zijn er dingen die niet stroken met elkaar? Weg!

Een datingsite is er niet bij gebaat dat jij een match vindt, want als jij een partner hebt gevonden ga je weg bij de datingsite en betaal je niet meer.

'Het welbekende misleiden' op de datingmarkt?

Het begint al met de profielpagina. Er was een vrouw met een foto die tien jaar oud was. De man herkende haar niet. Zij ging naar hem toe en hij schrok. De date was bedoemd te falen. Het heeft geen zin.

Wees vooral eerlijk. Wees trots op jezelf. Als jij je ervoor schaamt dat je vakkenvuller bent en je schrijft op dat je bedrijfsmanager bent breng je jezelf in een rare positie.

Je schrijft: Mensen hebben een natuurlijke honger om diepgaande relaties te hebben

Ik denk dat mensen niet geboren zijn om lang alleen te zijn. Ze gaan uiteindelijk op zoek naar mensen met wie ze kunnen delen. Dat heb je ook met vrienden en familie en toch is het niet hetzelfde.

Uiteindelijk wil ik iemand die meer is dan een maatje, iemand met wie je geschiedenis maakt.

Dan komt het gekke van de relatie om de hoek kijken. Als je een goeie partner naast je hebt, is het iemand die je gaat bevragen, je aanspreekt op karaktereigenschappen en eigen maniertjes.

Een relatie is mooi. Ik vind het fijn als hij beneden fluitend het ontbijt klaarmaakt en ik nog boven aan het rommelen ben.

Karin Ramaker 'Gewoon single! Vooroordelen, misvattingen en andere ongemakken' Uitgeverij Scriptum ISBN 9789055947935 Prijs: € 17,95

Jan Willem Verkiel schrijft wielroman Als een Zeeuwse mossel die zich opent

Door Thijs Kramer

De herinnering aan twee andere boeken speelde voortdurend door mijn hoofd bij het lezen van *Moules de Zélande* van de Haagse schrijver Jan Willem Verkiel. Net als Gabriel Garcia Márquez in *De kampioen van Colombia* (1982) roept Verkiel de vroege geschiedenis van de wielrennerij op. Márquez in het *Colombia van 1955*, Verkiel van de *Tour de France* eind jaren 40. De renners dragen nog een reserveband om hun schouders. Ze proppen zich onderweg vol met taartjes, bananen en suikerklontjes. De sport is nog maar net het amateurisme ontgroeid. De doping staat nog in de kinderschoenen.

Ik vermoed dat Verkiel ook Márquez' boek in zijn achterhoofd had bij het schrijven van zijn roman, vanwege zijn verwijzing naar Ernest Hemingway, immers een grote literaire held van Márquez. Waar gaat *Moules de Zélande* over? Bram Brasser is een jonge Zeeuwse boer. Na de oorlog haalt hij zijn voor de Duitsers verstopte racefiets uit de gierput en besluit hij in zijn eentje de eerste naoorlogse *Tour de France* achterna te fietsen. Een eenzaam avontuur waarbij hij al gauw de aandacht van de echte renners en het publiek trekt. Maar er is meer: Bram heeft nog een appeltje te schillen met zijn vroegere dorpsgenoot en sportvriend Johannes Klootwijk. Deze Klootwijk was fout in de oorlog en verantwoordelijk voor de dood van Bram's vader en zus. Niet niks dus.

Uitgerekend deze Klootwijk houdt zich ook op bij de *Tour*. Bram's doel is dus tweeledig: de *Tour* nafietsen zijn én wraak nemen op Klootwijk. Waarom die wraak per se nu gepleegd moet worden, is niet helemaal duidelijk, Bram ziet Klootwijk ook regelmatig in het dorp. Ik denk dat Verkiel het vooral nodig had voor de extra laag in zijn verhaal. De onderneming van Bram is meer dan alleen sportfanatisme, het is tevens een louteringstocht. Hij vertrekt vol van moordplannen van huis, maar onderweg leert hij zichzelf kennen en maakt een innerlijke ontwikkeling door. Hij wordt daarbij geholpen door Geertje Mulder, journaliste bij – nota bene – de communistische krant *De Waarheid*. Deze Geertje laat Bram andere kanten van zichzelf ontdekken, gevoeliger kanten vooral. Hij begint zelfs gedichten te schrijven; wie had dat gedacht van deze eenvoudige Zeeuwse boerenjongen. Zelf is hij ook verbaasd. De metafoer is duidelijk: deze gesloten Zeeuwse mossel opent zich.

Het kwam wel een tikje gekunsteld op me over.

NSB'er

Het was de plot rondom de wraak op Klootwijk die me aan de jeugdroman *Oorlogswinter* (1972) van Jan Terlouw deed denken. Terlouw zet in dat boek de lezer van meet af aan op het verkeerde been. *Oorlogswinter* is bedoeld voor kinderen, dus dat gaat nogal expliciet. Kinderen lezen nu eenmaal minder wat er tussen de regels staat dan volwassen lezers. In *Oorlogswinter* is Oom Ben de steun en toeverlaat van de jonge held Michiel. Hij is aardig, dapper, brengt altijd cadeautjes mee, enzovoort. Groot is dus de verrassing als op het eind uitgerekend Oom Ben een verrader blijkt te zijn. Toen ik dit boek in mijn twaalfde las, tuinde ik er faliekant in. Verkiel doet, weliswaar omgekeerd, precies hetzelfde als Terlouw. Zoals Oom Ben overdreven sympathiek wordt neergezet, zo wordt Klootwijk overdreven antipathiek beschreven. Hij wordt consequent aangeduid met termen als 'ploert', 'schijnheilige', 'zelfingenomen klootzak', 'duivelse klootzak'. Er mag geen enkele twijfel bestaan over de slechtheid van deze NSB'er. Niets laat Verkiel aan de verbeelding over, hij werkt immer toe naar de wraak die de held op de boef zal nemen. Voor de lezer die het nog niet begrepen heeft, mijmert Bram: "Ik moest denken aan wat hij onze familie had aangedaan. Ik moest denken aan wat ik hem zou aandoen". En even later: "Waarom moest die schoft alles kapot maken? Waarom moest hij zo nodig de moffen helpen op het moment dat alles toch al verloren was voor ze? Hadden wij hem iets misdaan? 'Verdoemde klootzak!', schreeuwde ik naar niemand". Het ligt er allemaal zo dik bovenop, dat je de verrassing van verre aan ziet komen. En ja hoor, op het eind zit het allemaal anders met deze Klootwijk. Maar gezegd moet worden dat de wending die Verkiel dan aan zijn verhaal geeft op geen enkele manier aangekondigd wordt, of ingebed is in eerdere gebeurtenissen. Met *Moules de Zélande* heeft Verkiel zeker een mooi verhaal te pakken. De stukken over de wielrenners overtuigen. Daar had hij best meer van mogen maken want daar is hij duidelijk in zijn element. De plot en de ontwikkeling van Bram voelen wat gefabriceerd aan. De bedoeling om echte Literatuur te maken, schemert er naar mijn smaak teveel doorheen.

Jan Willem Verkiel: *Moules de Zélande*. Uitgeverij Les Iles, Prijs: € 18,95

JAZZ

Enrico Pieranunzi duo in Chizone

De verrassing van de maand: het concert van de Italiaanse jazzpianist Enrico Pieranunzi in Chizone (de Scheveningse Lourdeskerk) op vrijdag 29 november. Gepresenteerd door Prospero Jazz dat in die niet meer zo sacrale, maar nog altijd indrukwekkende ruimte concerten brengt die je hier verder nooit hoort. Pieranunzi is een pianist van wereldklasse die optreedt met de Nederlandse bassist Jasper Somsen. Het tweetal kent elkaar

uit 1996, van de 'masterclasses' die de Italiaan gaf aan het Amsterdams conservatorium waar Somsen toen net was afgestudeerd. Vier jaar later maakte Somsen een cd ('Dreams, Thoughts & Poetry') gewijd aan Pieranunzi's muziek. Hij stuurde die naar Italië en Pieranunzi reageerde met "intrigerend en spannend, een aansporing om muziek te blijven maken die de harten van mensen raakt". Inmiddels vormt hij een trio met Somsen en drummer

Pieter Bast (er niet bij 29 november). Pieranunzi speelt wat men wel 'Europese jazz' noemt. Door zijn keus voor andersoortige thema's, omdat er klassieke elementen bij hem kunnen binnenkomen, om zijn lyriek. Nooit steriel, want 'swing' is er ook. Vergelijkbaar met de muziek van een Bill Evans uit de periode van 'Re: Person I Knew'. Pieranunzi maakte veel cd's, met vaker een 'Dutch connection': met collega-pianist Bert van den Brink de cd 'Daedalus' wings', met bassist Heyn van de Geyn 'Live in Paris' en 'Alone together' (Eric Vloeimans als gast) en Hans van Oosterhout beroerde de drums op zijn 'The music of Wayne Shorter'. Chizone zou vol moeten stromen voor Pieranunzi. En mocht er sprake zijn van 'verzoeknummers', vraag dan naar zijn versies van Nino Rota's 'La dolce vita' of 'La Strada' die

hij zo mooi op cd zette in 'Fellini's jazz'. Op vrijdag 22 november is het een jazzdrukte van belang in Den Haag. De band 'Bongamatic' speelt in het Institute of Social Studies, een negenmans latin-formatie met Mick Pauwe op babybas en drie vocalisten: de jonge jazz-zangeres Kim Hoorweg (vader Erwin aan de piano), salsazanger (en trombonist) Alberto Caicedo en het naar soulgeluid van Thirza Prak. In het voorprogramma het kwintet van saxofonisten Floriaan Wempe en Tom van der Zaal, toppers uit de laatste Haagse jazzlichting. In Studio 3 speelt laat die avond drummer Eric Ineke's JazzXpress met Sjoerd Dijkhuizen op sax. Op zondag 24 november is 's middags Frits Kaatee te gast in de Haagse Jazz Club in het Promenadehotel. Kaatee (76 inmiddels) hoort als geen ander bij Den Haag en je moet

bewondering hebben voor zijn nooit aflatende 'drive' en enthousiasme op al die rietinstrumenten die hij bespeelt. Van de Dutch Swing College heeft hij afscheid genomen, het reizen werd hem te veel, de jonge Haagse saxofonist-klarinetist David Lukács neemt er zijn plaats in. Op die zondagmiddag in Pavlov altsaxofonist Benjamin Herman, hier de laatste tijd vaak te horen. Zou het komen omdat hij in Den Haag 'the real thing' kan spelen? Op donderdag 28 november brengt Wolfert Brederode met trio zijn piano-poëzie in een 'Tribute to Frans Elsen' in de Regentenkamer. In Dakota (ProfJazz) die dag de gezamenlijke big bands van het Haags en Rotterdams conservatorium. Voor het Grote Geluid.

Bert Jansma